

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021519600/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

det af dig at inklade dig på sligt.« Som snoffer tilstod jeg ham også, at jeg tilsidst havde været angst og inderligt ønsket ham tilbage.

Vi forsatte nu atter vort stille, lykkelige kroliv; jeg sukkede over, at dette snart nærmede sig sin ende. Dagligt indsugede jeg livskraft ved at vandre om i den henrivende egn i alle slags betragtninger. Hvad bønderne nu her i egnen kaldte herregården, hed engang slottet, da ejeren grev Schimmelmänn om sommeren opholdt sig her, omgivet af al luksus og pragt, og samlede det bedste selskab om sig; digteren Baggesen hørte til dette. Stakkels Baggesen! Stakkels fredløse sangfugl! Sammensat af et af varme svulmende hjerte, af en glødende fantasi, og så til din kval af en kritisk sans, så skarp, så tilspidset, så klartseende, at du i tåge og mørke så, hvad andre knap skimtede ved højlys dag. Jeg har altid tænkt, at disse besynderligt modstridende elementer hos vor sanger var det, der gjorde ham uforståelig for mange, det, hvorfra miskendelsen af ham rejste sig. Thi således er menneskene; de tåler ikke, at en natur midt imellem dem, ligesom et prisme, kaster strålerne til alle sider; det er kun de bestemt begrænsede naturer, der får lov til stille at gå i fred, hen ad den af deres natur afstukne sti. Snart med sydens brændende farver at sværme ved lyren, snart med satirens hvasseste pile at ramme den sorte plet i hjertet af et digterværk, snart elegisk at sukke under miskendelsens brod, snart som en Hercules at svinge kollen til højre og til venstre og trodsigt skoggerle ad de kastespyd, der sendes imod ham uden at ramme – dette er mere, end samtiden tåler; hvad eftertidens dom bliver, vil vise sig, selv om den kommer sent, – den kommer dog. Heibergs moder har fortalt mig så meget om denne mærkeligt sammensatte natur, at han nødvendigt i høj grad måtte interessere mig. Hvorledes han kunne glemme tid og sted, hvorledes han med sin brændende fantasi kunne sætte sig ind i en situation, så at han tilsidst virkelig troede, at han selv havde oplevet ord til andet, hvad han fortalte; hvor barnligt elskværdig, hvor taknemmelig han kunne være for den mindste opmærksomhed, hvor henrykt over andres arbejde, når det tiltalte ham; men også i hvilket raseri han kunne komme over det forfejlede, især over det kejtede, det i tanken forkludrede, hvor der var vendt op og ned på al menneskeforstand, al logik; da skummede han af vrede, da

strømmede ordene fra hans læber som en rivende fos, der truer med at opløse sig i skum. I sådanne øjeblikke forsvandt den bløde, elskovsfulde sanger; han dypede sin pen i satirens grønneste blæk og kunne næppe nedskrive tankerne så hurtigt, som hans hjerne udslyngede dem. Hvad under da, at besindigheden, denne beundrede, kolde evne, ikke kunne komme til at spille første rolle ved den Baggenseske skrivepult! Men studse må man i sandhed ofte ved at læse, hvad Baggesen skrev under sit fædrelands unge senners forfølgelse, studse over, i hvilken grad han forudså, hvad der var skjult for hans forfølgeres øjne. Hvor ofte tænkte jeg dog ikke på ham på mine ensomme vandringer, tænkte: Her har han også vandret, snart jublende af fryd, snart mismodig over sine huslige tryk, snart med tanker om at forlade sit fædreland for bestandigt. Ja, han kunne udbryde med Goethe:

Wie theuer hab' ich meine Gedichte bezahlt! –

»En søndag på Amager« var færdig og mit sidste besøg hos Ane bestemt til næste morgen; om få dage måtte vi bryde op fra vort lykkelige Hellebækkliv. [Ak, I stille, fredsommelige dage! I stille, lykkelige aftener, hvor to, der glæder sig ved hinandens selskab, sidder i samtale af ens interesse for os begge; thi det var vort samlivs styrke: vore interesser var de samme. Heiberg bragte intet offer ved at dvæle ved det, der fyldte mig, og jeg intet ved at lytte til, hvad han gik op i. Hvor vidunderligt alsidige var ikke hans kundskaber, hvilket øje til at orientere sig på himlen som på jorden, og hvilket lykkeligt sammensat temperament! Hvor oplivende for andre, hvor styrkende, hvor barnligt elskværdigt! Og hvilken rørende pris satte han ikke på mig stakkel!] Med stille vemod tænkte jeg på atter at rejse hjem til byens larm og støj; jeg ved ikke, hvad det var for en anelse, der på det stærkeste tilhviskede mig, at disse 6 uger, tilbragt i ro, i fred, i glæde, i søde drømmerier, ville blive afløst af uro og nye begivenheder, der på mere end én måde ville gribe ind i vort liv. Jeg meddelte Heiberg mine anelser, men han lo ad mig.

Næste morgen ganske tidligt gik jeg til Ane, der tog imod mig så kærligt, så rørende og forsikrede, at når hun i flere dage ikke så mig, faldt hun i bedrøvelse og tungsind. Da jeg nu måtte sige